

ní stranou v tomto ujednání, vázán není, a není z dopisu ze dne 24. dubna 1930 viděti, aniž odpůrkyně tvrdí, že tento její závazek převzal. Byly-li by podmínky jiné, než udává onen dopis ze dne 24. dubna 1930, mohly by býti pro navrhovatele ještě nepříznivější. Avšak, i kdyby pachtýř převzal zcela podmínky ujednání mezi navrhovatelem a odpůrkyní dne 19. srpna 1922, byl by navrhovatel ve svých právech porušen, neboť není povinen proti své vůli přijímati jiného smluvníka, jiný podmět svého právního poměru s odpůrkyní, any jsou i podměty poměru jeho podstatnou částí. Není tedy věc vyřízena poukazem k tomu, že se obmyšlený pronájem nedotkne smluvních práv navrhovatele, neboť, třebas se jich nedotkl v poměru osobním, věcně se jich dotkne: zůstanou sice navrhovateli vyhražena všechna jeho smluvní práva proti odpůrkyni, ale pronájem mu znemožní jich výkon a tak místo jich výkonu nastoupí jen nárok na náhradu škody proti odpůrkyni, škoda však právě znamená porušení nároku, jemuž navrhovatel jest oprávněn se brániti. Odpůrkyně ve stížnosti praví a rekursní soud její názor převzal, že stavem jednání o pronájem, v němž se nachází ve správní radě elektrických podniků města P., není domnělý nárok navrhovatele ještě ohrožen a jest prý tedy návrh na prozatímní opatření předčasným, neboť jde prý posud jen o jednání přípravné a ohrožení mohlo by prý nastati, až by nájemní smlouva právoplatně usnesená a příslušnými orgány obce schválená měla vejíti v účinnost. Ale v tom jsou odpůrkyně i rekursní soud na omylu. Právě přípravné jednání jest to, co i § 379 i § 381 ex. ř. jako ohrožovací úkon předpokládá, neboť nestačí ovšem, by tu byla abstraktní možnost zmaření nebo stížení uskutečnění nároku, nýbrž musí tu býti konkrétní čin k tomu směřující, jímž však jest právě již každé přípravné jednání na př. když dlužník činí přípravy k útěku do ciziny nebo k prodeji své nemovitosti, hledaje na př. kupitele pro ni (inserátem a pod.), a není třeba čekati ani na pokus, na př. až nastoupí cestu na nádraží nebo se pustí s kupitelem do jednání o prodeji, tím méně pak na hotovou událost, kde by ovšem prozatímní opatření přišlo pozdě. Stačí, je-li prozatímní opatření odůvodněno jedním nárokem, nárokem z ujednání ze dne 19. srpna 1922 na výrobní cenu a na její kontrolu a lhostejno, že navrhovatel je žádal a bylo mu povoleno i pro jiné nároky vyvozované ze smlouvy ze dne 27. března 1919 a jest tedy za daného stavu věci lhostejno, že odpůrkyně popírá, že jest z této smlouvy zavázána, že jest v ní smluvní stranou.

Čís. 10088.

V námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu okresního soudu jest sice uplatnění i nepřislušnost soudu, není však třeba, by byla tato námitka vznesena před tím, než se uplatňují námitky věcné.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1930, R I 636/30).

Procesní soud první stolice (okresní soud) ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, zamítnuv námitku místní nepří-

slušnosti. Odvolací soud odmítl žalobu pro místní nepříslušnost soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs uplatňuje neprávem nesprávné právní posouzení proto, že námitka nepříslušnosti místní měla být pokládána za opožděnou, protože ve směnečných námitkách nebyla uplatněna před námitkami věcnými. Postačí, byla-li námitka místní nepříslušnosti vznesena u okresního soudu ve směnečném sporu v námitkách směnečných vůbec, a není potřebí, by se tak stalo v těchto námitkách před tím, než se v nich vznesou jiné námitky věcné. Ustanovení § 441 c. ř. s. má na mysli rok, který jest ustanoven k ústnímu jednání, nikoli námitky směnečné, a v zákoně nikde není předepsáno, by ve směnečných námitkách byla uvedena pod následky vyloučení před námitkami věcnými námitka nepříslušnosti. Zásady § 441 c. ř. s. nelze obdobně užít na směnečné námitky, protože nejde jednak o případ podobný, jednak jest to pravidlo výjimečné. Účel, který sleduje § 441 c. ř. s., procesní hospodárnost, by se napřed jednalo ústně o námitce nepříslušnosti, nedopadá při písemném podání směnečných námitek. Soud při podání směnečných námitek může beztak bez zbytečného probrání námitek věcných již podle obsahu námitek omezit ústní jednání na řečenou námitku.

Čís. 10089.

Pokud nemá několikadenní opoždění v zapravení vyrovnací splátky v zápětí obživnutí celé pohledávky (§ 57 vyr. ř.), najmě spolehl-li se dlužník na sdělení věřitelského spolku.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1930, Rv I 950/30).

Dne 29. října 1928 zavázal se žalovaný přijetím směnek zaplatiti žalobci dne 29. dubna 1929 4.000 Kč. Dne 23. dubna 1929 bylo o jmění žalovaného zahájeno vyrovnací řízení, jež skončilo vyrovnáním na 48%. Žalovaný zaplatil včas prvou vyrovnací splátku, druhou však zaslal teprve dne 14. února 1930, ač byla splatná dne 10. února 1930. Proti směnečnému platebnímu příkazu na celou pohledávku po srážce zaplacené prvé kvoty namítl žalovaný najmě, že pohledávka neobživla podle § 57 vyr. ř., ježto zapravení splátky s nepatrným zpožděním bylo omluvitelné. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud ho zrušil. Důvody: Žalovaný namítl, že byl v omylu o dni splatnosti vyrovnávacích lhůt, poněvadž dopisem ze dne 4. listopadu 1929 sdělil mu věřitelský spolek v Praze, že vyrovnávací kvoty jsou splatné 17. listopadu 1929, 17. února 1930 atd., že se spolehl na oznámení, znaje rozsáhlou praxi a zkušenost spolku, a poukázal proto druhou splátku před 17. únorem 1930 již 14. února